POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 30 czerwca 2011 r.*

W sprawie C-288/10

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Rechtbank van Koophandel te Dendermonde (Belgia) postanowieniem z dnia 2 czerwca 2010 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 10 czerwca 2010 r., w postępowaniu

Wamo BVBA

przeciwko

JBC NV,

Modemakers Fashion NV,

* Język postępowania: niderlandzki.

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: A. Tizzano (sprawozdawca), prezes izby, J.J. Kasel, A. Borg Barthet, E. Levits i M. Safjan, sędziowie,

rzecznik generalny: V. Trstenjak,
sekretarz: A. Calot Escobar,

zważywszy, że Trybunał zamierza orzec postanowieniem z uzasadnieniem zgodnie z art. 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu,

po wysłuchaniu rzecznika generalnego,

wydaje następujące

Postanowienie

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (zwanej „dyrektywą o nieuczciwych praktykach handlowych") (Dz.U. L 149, s. 22).

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu między Wamo BVBA (zwaną dalej „Wamo"), prowadzącą sieć sklepów odzieżowych ZEB, a JBC NV i Modemakers Fashion NV, dwoma przedsiębiorstwami prowadzącymi sklepy konkurencyjne, dotyczącego ogłoszeń o obniżkach cen wysyłanych przez Wamo do jej klientów.

Ramy prawne

Prawo Unii

3 Motywy 6, 8 i 17 dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych brzmią następująco:

„(6) Niniejsza dyrektywa zbliża […] przepisy prawne państw członkowskich w zakresie nieuczciwych praktyk handlowych, w tym nieuczciwej reklamy, które bezpośrednio wyrządzają szkodę interesom gospodarczym konsumentów, a tym samym szkodzą pośrednio interesom gospodarczym konkurentów działających zgodnie z prawem. […] Niniejsza dyrektywa nie obejmuje przepisów prawa krajowego ani nie wpływa na nie w zakresie, w jakim odnoszą się one do nieuczciwych praktyk handlowych szkodzących jedynie interesom gospodarczym konkurentów lub dotyczących transakcji między przedsiębiorcami; uwzględniając w pełni zasadę pomocniczości, państwa członkowskie, jeżeli tak postanowią, nadal będą mogły regulować takie praktyki, w zgodzie z prawem wspólnotowym. […]

[…]

(8) Niniejsza dyrektywa chroni bezpośrednio interesy gospodarcze konsumentów przed nieuczciwymi praktykami handlowymi stosowanymi wobec nich przez przedsiębiorstwa. […]

[…]

(17) W celu zapewnienia większej pewności prawnej wskazane jest zidentyfikowanie tych praktyk handlowych, które są nieuczciwe w każdych okolicznościach. W związku z tym załącznik I zawiera pełen wykaz tego typu praktyk. Są to jedyne praktyki handlowe, które można uznać za nieuczciwe bez konieczności oceny konkretnego przypadku w świetle przepisów art. 5–9. Wykaz ten może być zmodyfikowany wyłącznie poprzez poddanie niniejszej dyrektywy przeglądowi".

4 Artykuł 1 dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych stanowi:

„Celem niniejszej dyrektywy jest przyczynienie się do właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego i osiągnięcie wysokiego poziomu ochrony konsumentów poprzez zbliżenie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do nieuczciwych praktyk handlowych szkodzących interesom gospodarczym konsumentów".

5 Artykuł 2 tej dyrektywy przewiduje:

„Do celów niniejszej dyrektywy:

[…]

d) »praktyki handlowe stosowane przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów« (zwane dalej również »praktykami handlowymi«) oznaczają każde działanie przedsiębiorcy, jego zaniechanie, sposób postępowania, oświadczenie lub komunikat handlowy, w tym reklamę i marketing, bezpośrednio związane z promocją, sprzedażą lub dostawą produktu do konsumentów;

[…]".

6 Artykuł 3 ust. 1 omawianej dyrektywy stanowi:

„Niniejszą dyrektywę stosuje się do nieuczciwych praktyk handlowych w rozumieniu art. 5, stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów przed zawarciem transakcji handlowej dotyczącej produktu, w trakcie jej zawierania oraz po jej zawarciu".

7 Zgodnie z art. 4 dyrektywy:

„Państwa członkowskie nie mogą ograniczać swobody świadczenia usług ani swobodnego przepływu towarów z przyczyn związanych z dziedziną zbliżoną niniejszą dyrektywą".

8 Artykuł 5 dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych, zatytułowany „Zakaz nieuczciwych praktyk handlowych", sformułowany jest następująco:

„1. Nieuczciwe praktyki handlowe są zabronione.

2. Praktyka handlowa jest nieuczciwa, jeżeli:

a) jest sprzeczna z wymogami staranności zawodowej;

i

b) w sposób istotny zniekształca lub może w sposób istotny zniekształcić zachowanie gospodarcze względem produktu przeciętnego konsumenta, do którego dociera bądź do którego jest skierowana, lub przeciętnego członka grupy konsumentów, jeżeli praktyka handlowa skierowana jest do określonej grupy konsumentów.

[…]

4. Za nieuczciwe uznaje się w szczególności praktyki handlowe, które:

a) wprowadzają błąd w rozumieniu art. 6 i 7;

lub

b) są agresywne w rozumieniu art. 8 i 9.

5. Załącznik I zawiera wykaz praktyk handlowych, które uznaje się za nieuczciwe w każdych okolicznościach. Wykaz ten obowiązuje jednolicie we wszystkich państwach członkowskich i może zostać zmodyfikowany wyłącznie poprzez zmianę niniejszej dyrektywy".

Prawo krajowe

9 Artykuł 49 ustawy z dnia 14 lipca 1991 r. o praktykach handlowych oraz o informowaniu i ochronie konsumentów (*Belgisch Staatsblad* z dnia 29 sierpnia 1991 r., zwanej dalej „WHP") brzmi następująco:

„Dla potrzeb stosowania niniejszej ustawy przez wyprzedaż należy rozumieć każdą ofertę sprzedaży lub sprzedaż na rzecz konsumenta mającą na celu sezonowe odnowienie asortymentu sprzedawcy w drodze przyspieszonego zbywania towarów po obniżonych cenach, którą ogłasza się pod nazwą »Soldes«, »Opruiming«, »Solden« lub »Schlussverkauf«, bądź pod jakąkolwiek inną równoważną nazwą".

10 Artykuł 52 § 1 WHP stanowi:

„W sektorach odzieżowym, wyrobów ze skóry, galanterii skórzanej i obuwniczym [wyprzedaże] mogą mieć miejsce wyłącznie w okresie od dnia 3 stycznia do dnia 31 stycznia włącznie i od dnia 1 lipca do dnia 31 lipca włącznie. […]".

11 Artykuł 53 WHP stanowi:

„1. W okresach poprzedzających wyprzedaż od dnia 15 listopada do dnia 2 stycznia włącznie oraz od dnia 15 maja do dnia 30 czerwca włącznie w przypadku sektorów wymienionych w art. 52 § 1 zakazane jest dokonywanie […] ogłoszeń o obniżkach cen lub ogłoszeń sugerujących obniżkę cen, i to niezależnie od miejsca lub użytych środków komunikacji.

[…]

Przed okresem poprzedzającym wyprzedaż zakazane jest dokonywanie ogłoszeń o obniżkach cen i ogłoszeń sugerujących obniżkę cen, które wywołują skutki w tym okresie.

Bez uszczerbku dla przepisów art. 48 § 4 wyprzedaże, które mają miejsce w okresie poprzedzającym wyprzedaż, nie mogą być połączone z ogłoszeniem o obniżkach cen, z wyjątkiem przypadków i na warunkach określonych przez króla.

2. W rozporządzeniach wydanych na podstawie art. 52 § 2 określa się okresy poprzedzające wyprzedaż, w których zastosowanie znajduje zakaz wymieniony w § 1.

W braku uregulowania, o którym mowa w art. 52 § 2, zakaz określony w § 1 znajduje również zastosowanie do [wyprzedaży] wskazanych we wspomnianym art. 52 § 2.

[…]

4. Zakaz ogłaszania obniżek cen, o którym mowa w §§ 1 i 2, nie ma zastosowania do sprzedaży towarów dokonywanych w trakcie okazjonalnych imprez handlowych trwających nie dłużej niż cztery dni, organizowanych nie częściej niż raz w roku przez lokalne stowarzyszenia sprzedawców lub przy ich udziale.

Król może określić warunki, na jakich organizowane mogą być wspomniane imprezy handlowe".

12 WHP została uchylona ustawą z dnia 6 kwietnia 2010 r. w sprawie praktyk rynkowych i ochrony konsumentów (*Belgisch Staatsblad* z dnia 12 kwietnia 2010 r., s. 20803). Ustawa ta weszła w życie w dniu 12 maja 2010 r. i zawiera w art. 32 przepis o charakterze podobnym do art. 53 WHP.

Postępowanie przed sądem krajowym i pytanie prejudycjalne

13 W grudniu 2009 r. Wamo rozesłała do niektórych spośród swoich klientów zaproszenia do wzięcia udziału w wyłącznej przedsprzedaży mającej odbyć się w jej sklepach w dniach od 18 do 20 grudnia 2009 r. włącznie. W zaproszeniu tym spółka wskazała, że w trakcie wskazanych trzech dni wybrani klienci, którzy okażą kartę stałego klienta, będą mogli nabyć towary po znacznie obniżonych cenach.

14 W dniu 18 grudnia 2009 r. JBC NV i Modemakers Fashion NV zwróciły się do Rechtbank van Koophandel te Dendermonde o stwierdzenie, że zaproszenie to stanowi ogłoszenie zakazane przez art. 53 WHP. Postanowieniem wydanym w tym samym dniu sąd ten zabronił Wamo stosowania jakichkolwiek obniżek cen w swych sklepach do dnia 1 stycznia 2010 r., pod rygorem grzywny w wysokości 2500 EUR za stwierdzone naruszenie.

15 Wamo zaskarżyła to postanowienie jako osoba trzecia, podnosząc, po pierwsze, że art. 53 WHP nie zakazuje udzielania obniżek cen, ale rozprowadzania informacji reklamowych zapowiadających takie obniżki, a po drugie, że przepis ten jest w każdym razie sprzeczny z dyrektywą o nieuczciwych praktykach handlowych, wobec czego nie może być stosowany.

16 Uznając, że rozstrzygnięcie zawisłego przed nim sporu zależy od interpretacji rzeczonej dyrektywy, Rechtbank van Koophandel te Dendermonde postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy [dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych] stoi na przeszkodzie przepisowi krajowemu takiemu jak art. 53 [WHP], który to przepis zakazuje dokonywania w ściśle określonych okresach ogłoszeń o obniżkach cen i ogłoszeń sugerujących obniżkę cen?".

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

17 W swoim pytaniu sąd krajowy dąży w istocie do ustalenia, czy dyrektywę o nieuczciwych praktykach handlowych należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak przepis rozpatrywany w postępowaniu przed sądem krajowym, który wprowadza ogólny zakaz dokonywania ogłoszeń o obniżkach cen i ogłoszeń sugerujących obniżki cen w trakcie okresu poprzedzającego okres wyprzedaży, w określonych sektorach.

18 Zgodnie z art. 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu, jeśli odpowiedź na pytanie skierowane w ramach wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym może zostać w sposób jednoznaczny wyprowadzona z istniejącego orzecznictwa, Trybunał może, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, w dowolnym momencie orzec postanowieniem z uzasadnieniem, zawierającym odesłanie do odpowiedniego orzecznictwa.

19 W ocenie Trybunału w niniejszej sprawie tak właśnie jest, gdyż odpowiedź na przedstawione pytanie może zostać w sposób jednoznaczny wyprowadzona w szczególności z wyroku z dnia 14 stycznia 2010 r. w sprawie C-304/08 Plus Warenshandelsgesellschaft, Zb.Orz. s. I-217, pkt 35–51, oraz z wyroku z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie C-540/08 Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, Zb.Orz. s. I-10909, pkt 15–38.

20 W celu udzielenia odpowiedzi na zadane pytanie należy na wstępie ustalić, czy art. 53 § 1 WHP, który stanowi rationae temporis przepis mający zastosowanie w okolicznościach faktycznych rozpatrywanych w postępowaniu przed sądem krajowym, służy realizacji celów w zakresie ochrony konsumentów, a tym samym czy może być objęty zakresem zastosowania dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych.

21 Zgodnie bowiem z motywem 8 omawianej dyrektywy akt ten „chroni bezpośrednio interesy gospodarcze konsumentów przed nieuczciwymi praktykami handlowymi stosowanymi wobec nich przez przedsiębiorstwa", a także zapewnia, jak stanowi w szczególności art. 1, „wysoki[…] poziom[…] ochrony konsumentów poprzez zbliżenie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do nieuczciwych praktyk handlowych szkodzących interesom gospodarczym konsumentów" (ww. wyrok w sprawie Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, pkt 24).

22 Z zakresu zastosowania dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych wykluczone są natomiast, jak wynika z motywu 6 tego aktu, uregulowania krajowe dotyczące nieuczciwych praktyk handlowych szkodzących „jedynie" interesom gospodarczym konkurentów lub dotyczących transakcji między przedsiębiorcami (zob. ww. wyroki: w sprawie Plus Warenhandelsgesellschaft, pkt 39; w sprawie Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, pkt 21).

23 W tym względzie trzeba zaznaczyć, że z postanowienia odsyłającego nie wynika wyraźnie, do jakich celów służy art. 53 § 1 WHP.

24 W pierwszej kolejności, powołując się w szczególności na wyrok Arbitragehof z dnia 2 marca 1995 r. wydany ponad 10 lat przed wydaniem dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych, Rechtbank van Koophandel te Dendermonde ogranicza się bowiem do wskazania, że „w przeszłości", za pomocą przewidzianego w tym przepisie

okresu poprzedzającego wyprzedaż, ustawodawca realizował podwójny cel, a mianowicie zapewniał przejrzystość cen obowiązujących bezpośrednio przed wyprzedażą i w trakcie wyprzedaży, co służyło ochronie konsumentów, a z drugiej strony gwarantował przedsiębiorcom równe szanse sprzedaży i chronił istnienie drobnego handlu.

25 W drugiej kolejności należy wskazać, iż według sądu krajowego, aby usprawiedliwić zakaz przewidziany w art. 53 § 1 WHP, trzeba zbadać, czy środek ten „może rzeczywiście przyczynić się do ochrony konsumentów".

26 Treść postanowienia odsyłającego nie pozwala zatem na ustalenie, czy art. 53 § 1 WHP rzeczywiście służy realizacji celów w zakresie ochrony konsumentów.

27 Tymczasem należy przypomnieć, że zadaniem Trybunału nie jest wypowiadanie się w ramach odesłania prejudycjalnego na temat wykładni prawa wewnętrznego. Jest to zadanie, które leży wyłącznie w gestii sądu krajowego. W ramach podziału kompetencji między sądami Unii a sądami krajowymi Trybunał powinien bowiem brać pod uwagę wskazany w postanowieniu odsyłającym kontekst faktyczny i prawny, w który wpisują się pytania prejudycjalne (postanowienie z dnia 24 kwietnia 2009 r. w sprawie C-519/08 Koukou, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo).

28 To sąd krajowy, a nie Trybunał powinien zatem ustalić, czy rozpatrywany w toczącym się przed tym sądem postępowaniu przepis krajowy rzeczywiście służy realizacji celów w zakresie ochrony konsumentów, po to, by zbadać, czy przepis ten może być objęty zakresem zastosowania dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych.

29 Na wypadek gdyby sąd krajowy doszedł do wniosku, że tak jest, trzeba jeszcze ustalić, czy ogłoszenia o obniżkach cen i ogłoszenia sugerujące takie obniżki, objęte zakazem będącym przedmiotem sporu w postępowaniu przed sądem krajowym, stanowią praktykę handlową w rozumieniu art. 2 lit. d) dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych i czy podlegają wobec tego jej przepisom (zob. podobnie ww. wyroki: w sprawie Plus Warenhandelsgesellschaft, pkt 35; w sprawie Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, pkt 16).

30 W tym względzie należy zauważyć, że art. 2 lit. d) dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych definiuje w sposób szczególnie szeroki pojęcie „praktyki handlowej" jako „każde działanie przedsiębiorcy, jego zaniechanie, sposób postępowania, oświadczenie lub komunikat handlowy, w tym reklamę i marketing, bezpośrednio związane z promocją, sprzedażą lub dostawą produktu do konsumentów" (ww. wyroki: w sprawie Plus Warenhandelsgesellschaft, pkt 36; w sprawie Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, pkt 17).

31 Tymczasem kampanie promocyjne, takie jak kampania będąca przedmiotem sporu w sprawie zawisłej przed sądem krajowym, mające na celu przyciągnięcie konsumentów do lokali handlowych danego przedsiębiorstwa handlowego, wyraźnie wpisują się w ramy strategii handlowej podmiotu gospodarczego, a ich bezpośrednim celem jest promocja i zwiększenie sprzedaży prowadzonej przez ten podmiot. Wynika z tego, że są one praktykami handlowymi w rozumieniu art. 2 lit. d) dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych, a zatem są objęte jej przedmiotowym zakresem zastosowania (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, pkt 18 i przytoczone tam orzecznictwo).

32 Skoro zostało to wyjaśnione, należy zbadać, czy dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych stoi na przeszkodzie zakazowi ogłaszania obniżek cen, takiemu jak zakaz przewidziany w art. 53 § 1 WHP.

33 W tym względzie należy przede wszystkim przypomnieć, że dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych dokonuje na szczeblu wspólnotowym pełnej harmonizacji regulacji dotyczących nieuczciwych praktyk handlowych przedsiębiorstw w stosunku do konsumentów. Stąd też, jak wyraźnie stanowi art. 4 tej dyrektywy, państwa członkowskie nie mogą przyjmować środków bardziej restrykcyjnych niż środki określone w tej dyrektywie, nawet w celu zapewnienia wyższego poziomu ochrony konsumentów (ww. wyrok w sprawie Plus Warenhandelsgesellschaft, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo).

34 Następnie należy także zaznaczyć, że art. 5 omawianej dyrektywy wymienia kryteria pozwalające na ustalenie okoliczności, w których daną praktykę handlową należy uznać za nieuczciwą, a tym samym zabronioną.

35 Tak więc zgodnie z art. 5 ust. 2 tej dyrektywy praktyka handlowa jest nieuczciwa, jeżeli jest ona sprzeczna z wymogami staranności zawodowej oraz jeżeli w sposób istotny zniekształca lub może w sposób istotny zniekształcić zachowanie gospodarcze przeciętnego konsumenta względem produktu.

36 Ponadto art. 5 ust. 4 dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych definiuje dwie konkretne kategorie nieuczciwych praktyk handlowych, a mianowicie „praktyki wprowadzające w błąd" oraz „praktyki agresywne", odpowiadające kryteriom wymienionym, odpowiednio, w art. 6 i 7 oraz art. 8 i 9 dyrektywy.

37 Wreszcie omawiana dyrektywa zawiera także w załączniku I wyczerpujące wyliczenie 31 praktyk handlowych, które zgodnie z art. 5 ust. 5 tej dyrektywy uważane są za nieuczciwe „w każdych okolicznościach". Co za tym idzie, jak wyjaśnia także w sposób wyraźny motyw 17 omawianej dyrektywy, jedynie te praktyki handlowe mogą być uznane za nieuczciwe bez poddawania ich ocenie w ramach konkretnego przypadku na podstawie art. 5–9 dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych (ww. wyroki: w sprawie Plus Warenhandelsgesellschaft, pkt 45; w sprawie Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, pkt 34).

38 Co się tyczy przepisu krajowego rozpatrywanego w postępowaniu przed sądem krajowym, bezsporne jest, że praktyki polegające na ogłaszaniu konsumentom obniżek cen nie widnieją w załączniku I do dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych. Z tego względu nie mogą one być zakazane w każdych okolicznościach, ale wyłącznie w następstwie konkretnej analizy pozwalającej na stwierdzenie ich nieuczciwego charakteru (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Mediaprint Zeitungs- und zeitschriftenverlag, pkt 35).

39 Jednakże należy stwierdzić, że art. 53 § 1 WHP zakazuje w sposób ogólny dokonywania ogłoszeń o obniżkach cen i ogłoszeń sugerujących obniżki cen, bez konieczności ustalania, w świetle okoliczności faktycznych każdego przypadku, czy sporne działanie handlowe jest „nieuczciwe" na podstawie kryteriów wymienionych w art. 5–9 dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych (zob. podobnie ww. wyroki: w sprawie Plus Warenhandelsgesellschaft, pkt 48; w sprawie Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, pkt 36).

40 Wobec powyższego na przedstawione pytanie należy udzielić odpowiedzi, że dyrektywę o nieuczciwych praktykach handlowych należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisowi krajowemu takiemu jak przepis rozpatrywany w postępowaniu przed sądem krajowym, który wprowadza ogólny zakaz dokonywania ogłoszeń o obniżkach cen i ogłoszeń sugerujących obniżki cen w trakcie okresu poprzedzającego okres wyprzedaży, o ile przepis ten służy realizacji celów w zakresie ochrony konsumentów. Zadaniem sądu krajowego jest dokonanie oceny, czy sytuacja taka ma miejsce w zawisłej przed nim sprawie.

W przedmiocie kosztów

41 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

Dyrektywę 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającą dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (zwaną „dyrektywą o nieuczciwych praktykach handlowych") należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisowi krajowemu takiemu jak przepis rozpatrywany w postępowaniu przed sądem krajowym, który wprowadza ogólny zakaz dokonywania ogłoszeń o obniżkach cen i ogłoszeń sugerujących obniżki cen w trakcie okresu poprzedzającego okres wyprzedaży, o ile przepis ten służy realizacji celów w zakresie ochrony konsumentów. Zadaniem sądu krajowego jest dokonanie oceny, czy sytuacja taka ma miejsce w zawisłej przed nim sprawie.

Podpisy